

Sygn. akt II KO 110/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **J. S. D.**

skazanego z art. 156 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 lutego 2022 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 grudnia 2013 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt XVIII K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

**postanowił**

**odmówić przyjęcia wniosku J. S. D. wobec jego oczywistej  
bezzasadności.**

### UZASADNIENIE

J. S. D. złożył do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie w jego sprawie postępowania zakończonego prawomocnymi wskazanymi wyżej wyrokami, którymi skazano go na karę łączną 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Z treści wniosku wynika, iż skazany domaga się wznowienia dlatego, że nie zgadza się z odmową zaliczenia mu na poczet orzeczonej kary okresu tymczasowego aresztowania od 21 czerwca 2011 r. do dnia 21 czerwca 2013 r. Skazany powołał się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2008 r.,

sygn. akt SK 17/07, co jego zdaniem wypełnia przesłankę wznowienia określoną w art. 540 § 2 k.p.k..

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek J. S. D. jest oczywiście bezzasadny, co obligowało do odmowy jego przyjęcia. Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (adwokata, radcę prawnego, radcę Prokuratury Generalnej RP) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Z treści tego przepisu wynika więc obowiązek sądu rozstrzygającego w przedmiocie wznowienia, przeprowadzenia wstępnej kontroli wniosku pod kątem jego ewentualnej bezzasadności o charakterze oczywistym, która wynikać może również z tego, że okoliczności i argumenty na które wnioskodawca wskazuje ze swej natury nie mogą uruchomić procedury wznowieniowej, gdyż błędnie je zakwalifikowano do określonej grupy kodeksowych podstaw wznowienia.

Treść wniosku J. S. D. jednoznacznie przesądza, że podniesione przez niego argumenty – wbrew jego twierdzeniom – nie mieszczą się w katalogu przesłanek wznowienia postępowania określonych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. Skazany odwołał się wprawdzie do przesłanki z art. 540 § 2 k.p.k., posiłkując się wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2008 r., wydanym w sprawie SK 17/07, jednakże nie dostrzegł, że omawiany w tym orzeczeniu art. 263 § 3a k.p.k., dotyczy sytuacji procesowej odmiennej, aniżeli ta, w której znajduje się ten skazany.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził w powołanym orzeczeniu, iż w zakresie, w jakim do dwuletniego okresu maksymalnego stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku przez sąd I instancji nie wlicza się okresów, w których tymczasowo aresztowany odbywa równocześnie karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, dopuszczając do przedłużenia tymczasowego aresztowania na okres ponad dwóch lat przez sąd I instancji na zasadach ogólnych, jest niezgodny z art. 41 ust. 1 w zw. z art. 2 oraz art. 45 ust. 1

Konstytucji RP. Inaczej mówiąc, treść tego wyroku odnosi się do kwestii określenia czasu stosowania tymczasowego aresztowania, podczas gdy J. S. D. zakwestionował we wniosku brak zaliczenia przez orzekające w jego sprawie Sądy obu instancji, okresu tymczasowego aresztowania, co reguluje art. 63 § 1 k.k., nie zaś przepisy o tymczasowym aresztowaniu. Wnioskodawca argumentował, że błędnie w jego sprawie przyjęto, iż okres stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania od 21 czerwca 2011 r. do 21 czerwca 2013 r., nie podlega zaliczeniu na poczet wymierzonej mu kary 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż czas ten pokrywał się z odbywaniem przez niego kar pozbawienia wolności. Już z tego wynika, że stanowisko skazanego w ogóle nie dotyczy zagadnienia, które było przedmiotem powołanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Nadto, z treści art. 540 § 2 k.p.k. wynika, że postępowanie wznawia się na korzyść strony, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Oznacza to, że wznowienie postępowania przy wykorzystaniu tego przepisu może nastąpić jedynie wówczas, gdy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego miało miejsce po wydaniu wyroku skazującego, co w niniejszej sprawie nie zachodzi – prawomocny wyrok zapadł bowiem wobec skazanego w dniu 27 grudnia 2013 r., zaś wyrok Trybunału Konstytucyjnego, na który skazany powołuje się – w dniu 10 czerwca 2008 r.

Już z tego powodu w niniejszej sprawie zachodzi oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania, stanowiąca podstawę do odmowy jego przyjęcia w myśl art. 545 § 3 k.p.k. Wznowienie postępowanie karnego nie jest natomiast instytucją, która służy do rozstrzygnięcia o prawidłowości wydanych rozstrzygnięć przez sądy powszechne, do czego w istocie skazany zmierza.

Prawidłowość ta zresztą nie nasuwa wątpliwości w kontekście treści art. 63 § 1 k.k., z którego należy wyprowadzać brak możliwości zaliczenia tego samego okresu tymczasowego aresztowania na poczet dwóch lub więcej orzeczonych kar pozbawienia wolności. W sytuacji, gdy w stosunku do tymczasowo aresztowanego wprowadza się do wykonania karę pozbawienia wolności, okres wykonywania tej kary nie może być jednocześnie okresem wykonywania innej kary pozbawienia wolności, także tej, która została wobec skazanego orzeczona w sprawie, w której

stosowano tymczasowy areszt. W jednym okresie można bowiem odbywać tylko jedną karę pozbawienia wolności. Zaliczenie tego samego okresu izolacji na poczet dwóch lub więcej kar orzeczonych w różnych sprawach, pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z celem art. 63 § 1 k.k.

W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że okres tymczasowego aresztowania zbiegający się w czasie z odbywaniem kary pozbawienia wolności w innej sprawie nie podlega zaliczeniu na podstawie art. 63 § 1 k.k., o czym był wyraźnie informowany J. S. D. na mocy zarządzenia z 8 lutego 2017 r.(k. 1071). Jak wskazano, wobec skazanego stosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. akt XVIII K [...] (od 21 czerwca 2011 r. do 21 czerwca 2013 r.), lecz w pokrywającym się z tymi datami okresie odbywał on równolegle dwie kary pozbawienia wolności w sprawach o sygn. akt: V K [...] (od 21 czerwca 2011 r. do 9 czerwca 2013 r.) oraz V K [X.] (od 11 czerwca 2013 r. do 16 grudnia 2014 r.). W tej sytuacji, nie było podstaw do uwzględnienia jego wniosku i odpowiedniego zaliczenia mu na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania w sprawie.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.